

2.

Velké BMW s náhonem na všechna čtyři kola, se znakem norské policie na bocích, vrhalo světlo reflektorů na spadané listí. Spěšný odchod z věznice aspoň Sarah umožnil vyhnout se novinářům, kterých se bála. V měkce vypoistrované kabině si opřela hlavu o opěradlo.

Zdaleka poznala kopec Gaustad a lešení kolem obnovovaného psychiatrického ústavu. Hlavou jí prolétla vzpomínka na peklo požáru a na obličejí ji zaštíplala jizva, táhnoucí se k pravému oku. Doufala, že už nikdy v životě nepřekročí práh podobného místa. Stefen se odvážil přerušit ticho:

„Chceš někde zastavit a něco sníst?“

„Děkuju,“ odpověděla a otočila se k němu.

Všimla si, že má na prsteníčku snubní prstýnek.

„Máte dítě?“

„Co?“

Ukázala hlavou na prstýnek.

Zdálo se, že je Stefen v rozpacích.

„Ne, ještě ne. Vzali jsme se nedávno. Teprve před pěti měsíci.“

Zavládlo ticho.

Jak se blížili k fjordu, vzduch byl čím dál vlhčí, z příkopů se zvedaly prsty mlhy a hladily karoserii.

„Stefene, kdo je pověřen vyšetřováním?“

Než policejní ředitel odpověděl, kousl se do nehtu na palci.

„Kdyby záleželo jen na mně, svěřil bych případ tobě. Ale víš velmi dobře, že takhle jednoduše to nejde. Prokurátor by nikdy nesouhlasil, aby...“

„Ani na okamžik si nepředstavuj, že zůstanu netečně sedět, zatímco nějaký kolega bude vyšetřovat smrt mého otce!“

„Já vím... Proto jsem vytvořil zvláštní skupinu.“

„Jakou?“

„Oficiálně nebudeš součástí vyšetřujícího týmu. Jmenoval jsem někoho jiného. Mladého slibného absolventa policejní školy. Ale dá ti naprostou volnost, abys mohla vyšetřování vést zpozzdálí.“

„Víš to určitě?“

„Sám jsem toho člověka přijal.“

„A co když nastane nějaký problém?“

„Slíbil jsem mu krytí.“

„A zbytek týmu?“

„Vytvořil jsem jen malou jednotku, abych omezil riziko prozrazení. Patologa znáš, je to Thobias Lovstrud.“

Sarah si vzpomněla, že s tímhle poněkud potřeštěným patologem navázala během vyšetřování v nemocnici v Gaustadu docela příjemný vztah. Nepochybovala, že se vůči ní bude chovat loajálně.

„Co se týče technického zajištění vyšetřování, svěřil jsem ho mladé začátečnici. Jsi pro ni vzorem. Bude mlčet jako hrob. A kdyby došlo k nějakému průšvih, budu ji krýt taky.“

Sarah si uvědomila, jak moc pro ni Stefen riskuje.

„Díky,“ řekla.

„Buď diskrétní a opatrná, to je vše, co od tebe žádám. To, co udělali tvému otci, je ta nejsurovější nenávisť.“

Zatímco jí ta slova rezonovala v hlavě, začínala poznávat první domy ve čtvrti svých rodičů. Začala je počítat, jako to dělávala, když byla malá, vracela se s rodiči z víkendu a tvář měla přílepe-

nou k okénku. Staré duby, které kdysi považovala za své přátele, měly dnes holé větve a podobaly se znetvořeným údům. Pokračovala v počítání, dokud se v mlze neobjevilo modré světlo majáčků.

Tady žila, na kopci. Stín té masivní konstrukce se k nim blížil. Dům, v němž prožila dětství a o němž si nikdy ani nepomyslela, že na jeho fasádě budou tančit svůj pochmurný rej světla policejních majáčků.

Trhla sebou. Dveře u řidiče klaply. Stefen už byl venku a na oholeném krku si zvedal límec bundy. I Sarah opustila teplo vládnuoucí v kabině.

Pach vlhké půdy a zima ji štípaly do kůže a probudily její ospalé smysly. Vykročila ke vchodu, u kterého viděla obrys postavy policisty v uniformě.

„Důstojníku Kolle, představuji vám inspektorku Sarah Geringěnovou,“ řekl Stefen.

Policista ji pozdravil krátkým pokývnutím hlavy a pak jednou rukou nadzvedl černo-žlutou pásku, která bránila vchodu. Druhou ruku měl v sádře.

Stefen chtěl zřejmě ještě něco podotknout, ale od této chvíle pro Sarah neexistovalo nic jiného než vejít do domu.

V tichu šedivého svítání se skřípot jejich podpatků na bílém šterku odrazil od mlhy, jež je obklopovala. Byla tak hustá, že Sarah potřebovala několik vteřin, než rozeznala linie vysokého ořešáku, který odjakživa dominoval prostoru před domem. Na tenhle sukovitý strom lezly se sestrou a vymýšlely si tam příběhy o pirátech a krajinách, v nichž byly děti hlavními hrdiny. V paměti se jí zjevil otec, jak zametá spadané listí, a zaslechla matku, jak je volá ke stolu.

„Sarah... jsi v pořádku?“

Na chvíli zmlkla a pak pokračovala v chůzi.

Vstupní dveře byly pootevřené. Chtěla do nich strčit, když ji někdo zadržel za rameno. Okamžitě chytla ruku za zápěstí a chystala se ji vykrotit, ale vzápětí se vzpamatovala.

Stefen na ni hleděl a v jeho pohledu se mísilo znepokojení se soucitem. Sarah rozpačitě uvolnila sevření.

„Už nejsi ve vězení.“

Omluvila se mávnutím ruky.

„Nezapomínej na to,“ dodal Stefen a podal jí pár latexových rukavic a návleky na boty.

V předsíni byla na svém místě bílá borovicová konzole a lustr vrhal své hrozné světlo. Sarah vstoupila na první schod a dřevo zaskřípalo. Matka neustále prosila otce, aby ho vyměnil, ale on trávil veškerý svůj čas buď na zahradě, nebo osamoceně v pracovně. Sarah kráčela dál. Hrdlo i žaludek se jí sevřely. Měla pocit, že nemůže dýchat. Když došla na odpočívadlo, už se jí dechu nedostávalo vůbec.

Stefen na ni čekal na konci chodby u dveří. Z pracovny jejího otce se linulo ostré světlo.

Opřela se o zeď. Stefen vykročil, aby jí pomohl, ale Sarah zvedla ruku. Sebrala všechnu svou vůli, napjala svaly a pokračovala dál krokem, který všichni její kolegové označovali jako klidný, ale rozhodný. Stefen jí podal plynovou masku.

„Ještě nemáme výsledky všech prvních odběrů... Pochopíš, proč jsme tak opatrní.“

Zaražená Sarah si masku nasadila a zapnula.

3.

V téhle místnosti už dávno nebyla, ale připadalo jí, že se tam nic nezměnilo. Majestátní stůl z lakovaného dubu trůnil před vysokým půlkruhovým oknem. Knihovna na zdi byla plná historických děl a ve vzduchu se nábožně vznášela vůně vosku. Otec svoje dcery do tohoto svatostánku nikdy nepozval. Trávil tu spoustu hodin o samotě, ale Sarah tam několikrát potají vlezla a vždycky se tam cítila jako v ochranném kokonu.

Dnes reflektory na stojanech osvětlovaly místnost, jako kdyby to byl chirurgický sál. V pokoji se nacházeli dva lidé. Technička, celá schovaná v kombinéze. Patolog, s pokrývkou hlavy a nasazenou maskou seděl na bobku vedle otevřeného kufříku s lékařskými nástroji.

„Je tady inspektorka Geringénová,“ řekl Stefen.

Lékař obtížně vstal.

Přátelsky na Sarah zamával, ale ona neměla čas mu odpovědět. Jejím pohledu už nic nebránilo. Hrůzná scéna ji přibila na místě.

Nahá mrtvola ležela na zemi na zádech a byla celá pokrytá jakýmsi bílým práškem. Zvláštním způsobem se prášku podařilo částečně vymazat vrásky a starý muž měl napjatou kůži, která mu pokrývala kosti jako rozteklý plast.

Sarah přerývaně dýchala. Bylo to strašnější, než čekala. Stáhla si masku přes oči, aby si dopřála krátký oddech.

„V pořádku?“ zeptal se Stefen.

Přikývla, ale začala dýchat ještě přerývaněji, když spatřila otcovy ruce a nohy. Konečky prstů a nehty byly oteklé a na některých místech byla pokožka tak nafouklá, že málem praskla a krev se vylila ven. Jinde se už projevovala gangréna a mrtvolně černá tkáň svědčila o počátku hniloby.

Chvíli se vyhýbala pohledu na obličej, a když na něj konečně pohlédla, šok byl ještě mnohem surovější. Bělavé sraženiny svědčily o nesnesitelném utrpení, které tvář člověka, jenž býval jejím otcem, úplně proměnilo. Koutky rtů byly popraskané a krev se v nich srazilo do tmavohnědých hrudek... Ale nejděsivější byla hrůza, která zůstala mrtvému otci otištěná v očích. Jeho obličej byl zkřivený do grimaasy strašlivého utrpení.

Sarah se opřela o zeď a po zádech se svezla dolů. Sepjala ruce a pořád ještě nemohla uvěřit tomu, co vidí, a už vůbec si nebyla jistá, jestli s tím dokáže někdy žít.

„Sarah...“ začal Stefen, který si klekl vedle ní. „Pojďme pryč.“

„Thobiasi, jaká je příčina smrti?“ podařilo se Sarah vyslovit a obrátit se na patologa.

„To je právě ten problém...“ odpověděl soudní lékař. „Žádné zranění nemohlo způsobit smrt. Ještě nevím, proč se mu zastavilo srdce. Jediná věc, která...“

„Co je ten bílý prášek?“

„Analýza ještě probíhá. Bojíme se, že je to *Bacillus anthracis* hydroxylaminu nebo fenarsazinu chlorného. To by nám s určením diagnózy pomohlo. Ale zatím není nic jistého.“

„Stopy jednoho, nebo více vrahů? Něco?“ zeptala se Sarah technicky, stojící u okna, která právě vkládala do lahvičky vlákno z koberce.

Odpověděl jí mladý hlas, přidušený maskou.

„V tuto chvíli nic. Ale ještě nemáme hotové analýzy odebraných vzorků.“

Sarah se obrátila k patologovi. Ruce měla sevřené v pěst a dech čím dál přerývanější.

„Chtěl jste něco říct...“

„Ano, váš otec... Oběť má poškozenou horní část hrtanu a vchod do jícnu. Žaludek si mi zdá na omak příliš napjatý, což by možná svědčilo o tom, že oběť byla přinucena spolknout nějaký cizí předmět, který poškodil její zažívací ústrojí.“

Sarah přikázala patologovi, aby nechal tělo převézt do ústavu soudního lékařství a aby provedl pitvu. Snažila se ovládnout nevolnost, ale pak se rozběhla do koupelny, strhla si masku a vyzvracela se do umyvadla. Když popadla dech, vypláchla si ústa a omyla si obličej. Posadila se na vanu a skryla hlavu v dlaních. Tohle všechno bylo naprosto absurdní. Nemohli ho zavraždit takovým způsobem. Ne otce. Ne tohoto klidného bezproblémového muže.

„Můžu dál?“ zeptal se Stefen.

„A co když tou vraždou mířili na mě?“

„Proč to říkáš?“

„Já nevím. Připadá mi, že existuje souvislost mezi jeho vraždou a mým propuštěním z vězení.“

„Myslíš, že ti někdo posílá vzkaz nebo se chce pomstít?“

Sarah pokrčila rameny.

„Pokud to byl vzkaz, tak by měl být pro tebe čitelný. Existuje nějaká indicie, která by ti byla povědomá?“

„Ne. Vůbec nic.“

„Tvůj otec měl možná...“

„Všichni zločinci, které jsem zatkla, jsou ještě za mřížemi?“ přerušila ho Sarah.

„Ano. A ještě dlouho budou.“

„Proč to vrah udělal včera? Těsně před mým propuštěním?“

„Možná jen proto, že byl tvůj otec sám... Bylo to snadnější.“

Sarah začínala chápat, že bude muset pracovat s hypotézou, kterou od začátku odmítala. Teď pro tu vraždu viděla jediné možné vysvětlení – strašlivé jako deformovaná tvář oběti. Její otec nebyl tím, za koho se vydával.

4.

„P oslyš, Sarah, nemůžu tu zůstat,“ omlouval se Stefen. „Ale musím ti ještě pár věcí říct. Pojdme do obýváku, budeme tam mít větší klid.“

Sarah se chytila jeho ruky, kterou jí podával, a vstala. Sešli spolu do přízemí. Jakmile za sebou zavřeli dveře obývacího pokoje, Stefen jí potichu řekl:

„Sarah, nic tě nenutí se tím případem zabývat. Stačí říct a já na vyšetřování nasadím někoho jiného.“

„Je to pro mě hrozné, ale když zůstanu sedět s rukama v klíně, bude to ještě horší.“

„Dobře. Takže potřebuješ tohle,“ pokračoval Stefen a podal jí mobilní telefon. „PIN je 0598. Stáhl jsem ti do něj čísla, která bys mohla potřebovat. Moje a všech spolupracovníků. Vezmi si taky tuhle baterku. Samozřejmě ti nemůžu vrátit služební zbraň.“

Sarah si strčila mobil a baterku do kapes.

„Když tě propouštěli, vyzvedla sis všechny doklady?“

„Stefene, máš mě za nějakou začátečnici? Kdo je oficiální vyšetřovatel?“

„Už jsi ho viděla. Ten policista, co stál u vchodu. Důstojník Koll.“

„Ten s tou rukou v sádře?“

„Vybral jsem ho schválně, protože ti nebude pořád v patách a netouží si hrát na hrdinu. Je tady jen proto, aby podepisoval hlášení a fungoval jako loutka.“

„Už viděl místo zločinu?“

„Samozřejmě.“

„Promluví si s ním, až odejde patolog a ta technička.“

Stefenovi zazvonil telefon. Vzdychl a zahleděl se na Sarah. V jeho pohledu bylo něco víc než jen obyčejná laskavost a profesionalita.

„Měla by sis trochu odpočinout a...“

Sarah vycítila, že jí chce ještě něco říct. Málem jí položil ruku na rameno, ale vzpamatoval se. Naposled se na ni podíval, pak přijal hovor a vyšel z pokoje.

Když Sarah zůstala sama, nedokázala odolat touze zavolat matce. Zadala číslo, a když se ozvalo třaslavé „Haló?“ nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Haló? Kdo je u telefonu?“ opakovala matka.

Sarah zavřela oči. Skoro se nemohla nadechnout. Aniž pronesla jediné slovo, hovor ukončila.

Celá zkroušená vyšla z obýváku právě ve chvíli, kdy patolog a jeden sanitář mířili ze dveří. Sanitář tlačil nosítka. Otcova mrtvola byla zapnutá v černém pytli. Nevěřičně sledovala pohřební průvod, krácející alejí vysypanou šterkem a mířící na ulici. Když tam došli, Thobias Lovstrud si vyměnil pár slov s důstojníkem, oficiálně pověřeným vyšetřováním. Ten na něj mávl a tělo Andrého Vassiliho zmizelo v sanitce.

Zadní dveře zaklaply a auto bez majáčku zmizelo v mlze.

„Inspektorko Geringénová?“

Aniž to zaregistrovala, důstojník Koll už stoupal po venkovním schodišti.

„Ano?“

„Jmenuji se Koll, to já...“

„Stefen mi to vysvětlil. Můžete mě ještě na chvílku nechat samotnou? Pak za vámi přijdu.“

„Samozřejmě, jak chcete.“

Sarah se vrátila nahoru do prvního patra a zastavila se mezi dveřmi vedoucími do pracovny. Soustředěná technička pokračovala v mravenčí práci. Držela v ruce lampu Polilight, na očích měla žluté brýle a hledala stopy pouhým okem nezachytitelné. Paprskem mířila do míst, kde předtím ležela mrtvola.

Sarah si všimla, že už nemá nasazenou plynovou masku.

„Prošla jsem místnost dozimetrickým detektorem chemických a toxických látek a ten bílý prášek nepředstavuje žádné riziko,“ řekla technička a zamávala na ni, aby šla dál.

„A co to tedy je?“ zeptala se Sarah.

„Ještě jsem neskončila. Ale můžu vás ujistit, že na seznamu toxických látek to není.“

Sarah si krátce prohlédla její obličej. Hnědovlasá třicátnice s výrazem učitelky.

„Indicie?“

„Spousta digitálních otisků, ale ještě musíme počkat na laboratorní porovnání s otisky oběti. Máme taky stopy bot patřících oběti.“

„Už jste prohledala psací stůl?“

„Ještě ne... Mám vás nechat samotnou?“

„Ne, jen zůstaňte.“

Sarah přešla místnost a zadívala se na dubový psací stůl. Stála na něm lampa s oranžovým stínidlem a vedle plnicího pera ležela kožená podložka. Jedinou osobní věcí byla fotografie v rámečku. Byl na ní její usmívající se otec už v pokročilém věku, obě jeho dospívající dcery a její matka. Snímek byl pořízený před domem. Sarah si na to vzpomínala také proto, že se jim tehdy otec odvážil říct, že je má rád. Jednou jedinkrát.

Do očí jí vyhrkly slzy. Odložila rámeček a otevřela jednu ze zásovek. Našla v ní nejrůznější dokumenty. Posadila se do otcova po-

hodlného křesla a začala se jimi probírat. Faktury za elektřinu, vodu, za opravu automobilu, bankovní a daňové výpisy. Všechno bylo v pořádku, žádný výdaj nevypadal podezřele.

Otevřela druhou zásuvku a její zrak okamžitě padl na bílou obálku s policejní hlavičkou. Vyndala potvrzení ručně psaného trestního oznámení, datovaného 3. června 2018. Žalující byl její otec, André Vassili. Když dočetla, nevěřila svým očím.